

Det vestsibiriske lavland

Asien

Det tilsyneladende uendelige sump- og skovland i det vestlige Sibirien strækker sig fra floden Jenisej i øst til Uralbjergene i vest.

Taigaen grænser mod nord til tundraen og i syd til bjergområder, som man møder syd for den transsibiriske jernbane.

Vækstgeografisk afgrænser Ural ikke taigaen, den fortsætter gennem det nordlige Rusland, Finland og Sverige til fjeldkæden gennem Norge og Sverige.

Typer af bevoksning

Taigaen er sammensat af gran, skovfyr, sibirisk lærk, sibirisk ædelgran, cembrafyr, dunbirk, bævreasp og utallige arter af pil. Store områder er bevokset med en enkelt træart, på andre steder kan man se blandede bevoksninger som i arboretets Sibirien.

I de store sumpe og moser ser man enkelte træer eller trægrupper på steder, hvor terrænet hæver sig en smule, måske bare 10 cm, over omgivelserne.

På overgangen mellem fast bund og sump vokser enorme krat af mosepors og mosebølle, som i Vejlbø Mose uden dog at være enorme. Ude i sumpene er græsser og siv dominerende, men også tranebær er vidt udbredt, og i sensommeren kan vældige områder lyse gult af multebær.

Sibirisk ærtetræ

Sibirisk ærtetræ (*Caragána arboréscens*) er en hårdfør og nøjsom busk eller lille træ, der kan blive op til 6 m højt. Det trives godt under sandede og tørre jordbundsforhold, takket være de lange rødder med kvælstofsamlende bakterier på rodknolde.

Frugten er en lang, spids bælg, der ved modning i august-september revner og slynger sine frø ud på jorden. Rådyr og harer æder gerne skud og løv af ærtetræet.

Sibirisk ærtetræ i blomst. Foto: Sten Porse

Formidlingen af arboretet er støttet med tilskud fra

- Naturstyrelsen
- Nordea-fonden
- Tips- og Lottomidler til Friluftslivet

Miljøministeriet
Naturstyrelsen
T : 7254 3000
www.naturstyrelsen.dk